

Părintele Ambrozie Iurasov răspunde întrebărilor credincioșilor

(Continuare din pagina 12)

- Nu-mi place cand este multa lume in biserica. Toti fac galagie, merg dintr-o parte in alta si asta ma distrage de la slujba, de la rugaciuni. Probabil ca ar fi, mai bine ca biserica sa fie individuala. Este posibil asa ceva?

- Este posibil. Fiecare om este o biserica individuala. Daca iti este greu, mergi intr-un colt al casei, in cuie usa sufletului tau si nu lasa acolo pe altcineva in afara de Domnul.

In Moscova, atunci cand e ora de varf, cu metro-ul circula foarte, foarte multi oameni. Si fiecare din-tre ei este singur. Sunt multi pe langa tine, dar te poti simti ca in pustie. Unii merg pe scarile rulante, altii citesc ziare, altii repeta pentru examene. Tu insa, sa spui rugaciunea lui Iisus: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma pe mine, pacatosul (pacatoasa)!” Exista crestini ortodocsi care se roaga oriunde ar fi. Daca stiu unele rugaciuni pe de rost, le zic, daca nu, le citesc. Pe coperta serie „Povesti”, iar in interior este o carte de rugaciuni.

La biserica trebuie sa mergi in fiecare sambata seara, duminica dimineata si in zilele de sarbatoare. Daca se poate, chiar mai des. Daca nu puteti merge la slujbe in timpul saptamanii, macar intrati in biserica, inchinati-va pana la pamant si spuneti: „Doamne, binecuvinteaza-ma la munca!”. Si Domnul va va binecuvanta, iar cu aceasta binecuvantare toate vor spori... Mergeti si lucrati spre slava lui Dumnezeu!

- Cand incepe mantuirea omului?

Mantuirea incepe atunci cand vointa lui Dumnezeu se intalneste cu acordul omului. Daca voia noastra este impotriva voii lui Dumnezeu, atunci avem de dus o cruce grea, patimim. Ce inseamna sa traiesti dupa voia lui Dumnezeu? Trebuie sa retinem ca fara voia lui Dumnezeu niciun fir de par nu cade de pe capul omului. Drept aceea, primiti toate ca din mana lui Dumnezeu. Sa presupunem ca cineva ne-a jignit; noi nu trebuie sa ne suparam, ci sa spunem: „Domnul mi-a dat asta pentru rabdare, caci El a spus: «prin rabdarea voastra veti dobandi sufletele voastre» (Luca 21, 19). Cel ce va rabda pana la sfarsit, acela va fi mantuit”.

Iar daca nu vom rabda, ci vom lovi in aproapele nostru, razbunandu-ne, vom patimi si ne vom chinui dupa aceea; vom deveni rai si nu ne vom mai putea controla. Multi oameni se aduc pe ei insisi intr-o situatie disperata din cauza vietii nedrepte pe care o au si, astfel, ajung in spitale sau chiar se sinucid. Trebuie sa luam aminte ca suntem chemati in aceasta lume pentru a ne pregati vesnicia, pentru a intra in viata vesnica de fericire. Dar pentru curatirea sufletului trebuie sa muncim mult, sa smulgem din radacina toate patimile si pacatele: ura, supararea, gelozia... Si atat de multe sunt aceste patimi, incat nu pot fi numarate. Cum sa luptam cu ele? Mai inainte de toate trebuie sa vedeti care este patima ce va roade cel mai mult si „declarati-i razboi”. Atunci cand veti fi biruit aceasta patima, pe celelalte le veti indeparta mai usor...

Odata a venit la noi o cunostinta care era foarte suparata: plangea, blestema chiar. Si, incercand sa o linistim, am intrebat-o: „Ce s-a intamplat, de ce esti suparata?”

Apoi am gasit pentru ea cuvinte bune, blande. Dupa ce ne-a spus despre ce era vorba, s-a mai linistit. Astfel trebuie sa ne linistim si noi sufletul atunci cand nu are pace. Daca sufletul e intr-o astfel de stare, spune-i: „De ce esti necajit, te-a suparat ce-va?”

Domnul iti va ierta toate pacatele. Atunci de ce sa nu-i ierti si tu pe aproapele? Insi Domnul spune: „...cu masura cu care masurati, vi se va masura” (Matei 7, 2). Atunci cand ne vom judeca pe noi insine, cand ne vom aminti de pacatele noastre vom sti ca „Domnul ne «rabda»; de ce sa nu-i «rabdam» atunci si noi pe aproapele nostru?”

- De ce unii primesc mai multe daruri decat altii?

- Domnul stie cui si cat sa-i dea. Unuia ii da 10 talanti, altuia 5, iar altuia unul singur. Fiecaruia dupa puterile sale. Dar va cere de la fiecare in aceeasi masura. Cel care a primit 10 talanti va fi tras la raspunde-re pentru ei, ca nu cumva sa-i fi ingropat.

- Ce este mai bine sa citesti: toata Biblia sau nu-mai Noul Testament?

- Biblia cuprinde Vechiul si Noul Testament. Insi cuvantul „biblia” inseamna cartile, in limba greaca.

Inainte de a citi Vechiul Testament trebuie sa-l fi invatat temeinic pe cel Nou, pentru a intelege prorociile. De exemplu, in Vechiul Testament (Facere 22, 2) citim ca Domnul l-a binecuvantat pe Avraam cu un fiu, Isaac, dar i-a spus sa-l jertfeasca pe Muntele Moria. Acesta a ridicat un altar si cand era gata sa-l jertfeasca pe fiul sau, ingerul l-a oprit. Aceasta este o prorocie despre evenimentele ce se vor petrece in Noul Testament: aducerea ca Jertfa a Fiului Iisus Hristos de catre Tatal. Isaac purta lemnele spre munte, iar Iisus a purtat in acelasi fel crucea spre Golgota.

Exista o profetie a Parintilor care spune ca iudeii trebuie sa reconstruiasca Templul si sa-l intampine acolo pe Antihrist, deoarece il vor confunda cu Mesia.

Iata inca un exemplu edificator in ceea ce priveste legatura Vechiului Testament cu Noul Testament. Poporul lui Israel a fost in robia egipteană 400 de ani si Domnul a trimis un conducator ca sa-l scoata de acolo. Ajungand la Marea Rosie, evreii au vazut ca sunt urmariti. Atunci Moise a facut cu toiagul semnul crucii in aer, apele s-au despartit, poporul trecand prin mare ca pe uscat. Cand Faraonul a incercat sa treaca si el tot pe acolo, a fost inghitit de ape impreuna cu armata lui. Astfel, in Vechiul Testament, in afara sensului concret, istoric, ni se descopera si un sens profetic despre Biserica Noului Testament ce va sa fie.

Omenirea se afla si ea in robia duhurilor rele pe care o lasam in urma, trecand prin apele Botezului... Poporul lui Israel a fost salvat din robia faraonului, dar a pribegit 40 de ani in pustie, suferind de foame, frig, sete. Domnul nu i-a lasat, i-a dat drept hrana mana cereasca, prepelite, i-a dat sa bea apa. Numai ca poporul nu l-a multumit Domnului, ci era vesnic nemultumit, rascuandu-se mereu. De aceea, niciunul dintre cei care s-au rascultat nu a intrat in Tara Fagaduintei. Au intrat doar cei care s-au nascut in timpul pribegiei de 40 de ani. Tot asa se intampla si cu crestini: daca a primit Botezul nu inseamna ca toate vor frumoase in viata lui. Vor exista si suferinte, si necazuri. Dar Domnul nu-l va lasa singur si ii va da cele necesare vietii, daca va trai avand in gand cuvintele Mantuitorului: „Cautati mai intai imparatia Lui si toate acestea se vor adauga voua” (Luca 12, 31). Omul vechi, patimas trebuie sa piara, iar sufletul sa fie curatit.

Noul Testament trebuie citit zi si noapte. Atunci ni se va descoperi si Vechiul Testament.

- Poti cere de la Dumnezeu ca oamenii sa creada?

- Se poate cere ca Domnul sa-l aduca la credinta pe sot, pe copil sau pe aproapele, sa-i inteleptasca, sa-i intareasca. Astazi multi au mintea intunecata, neintelegand ca Dumnezeu exista. Multi enoriasi ni se plang: „Aud tot timpul la serviciu: «De ce mergi la biserica? De ce duci si copiii acolo, ca ii strici?»”

Cei care pun asemenea intrebari sunt oameni nefericiti, care nu stiu ca se indreapta spre iad, impreuna cu copiii lor. Copiii acestora au toate sansele sa ajunga criminali. A venit la mine o femeie, spunandu-mi ca fiul ei a fost eliberat de curand din inchisoare, dar ca este foarte rau, tot timpul e amarat si suparat. A aruncat cu un scaun in fratele lui de 7 ani si a amenintat-o si pe ea. Ce-i de facut? Eu am intrebat-o pe femeie: „De cate ori pe an mergi la biserica?” Mi-a raspuns ca merge rar, ca

nu stie nicio rugaciune, nu posteste si nici nu s-a pocait pana acum. Iata si roadele unei astfel de vietii.

- De ce au fost prigoniti pentru predicarea binelui si a pacii mai intai prorocii, iar mai apoi Iisus si crestinii? De ce este lumea atat de rea?

- Adevaratii slujitori ai Domnului au fost intotdeauna prigoniti. In Filocalie se spune ca predicatorilor adevarati Domnul le da necazuri. Nu bucurie sau slava, ci necazuri. Daca un om predica inseamna ca el va avea necazuri, va fi prigonit, va fi vorbit de rau. Numele lui va fi asociat de lume cu clevetirea, barfele si raul. Acestea sunt ispitele diavolilor pentru preotii si predicatorii adevarati. Preotul are de la Domnul o putere deosebita — de a ierta pacatele. De aceea demonii il pandesc si il ataca in mod deosebit. Toate puterile iadului se ridica impotriva preotiei. Atunci cand un preot predica, tot iadul se cutremura.

Se spune despre un predicator ca vorbea stand desculț pe nisip. Atunci a venit la el un demon sub forma unui sarpe, vrand sa-l muste, ca sa nu mai predice. Predicatorul s-a ridicat in varful picioarelor, dar nu a incetat sa propovaduiasca, iar sarpele i-a intrat sub calcai.

- De ce unii oameni au multe patimi, iar altii putine?

- Cei care lucreaza cele duhovnicesti au mai putine patimi, iar cei care slujesc diavolului sunt patimasi. Patimile sunt legate intre ele, ca intr-un lant. Daca omului ii place sa manance — daca este lacom —, el are si alte patimi: ganduri desfrantate, iritare, gelozie, suparare... multe patimi vin dupa una mica. Tineti minte: toate se intreprund in viata duhovniceasca! Iar cand omul incepe sa-l slujeasca Domnului, lucrând vreo virtute, de aceasta se alipesc si altele. Si atunci toate merg altfel in viata omului: nu mai are necazuri, iar sufletul ii este linistit. Cei mandri insa, cei incapatanati si neascultatori isi asuma o responsabilitate foarte mare. Ei patimesc aici, dar si in viata de apoi vor avea de suferit muncile iadului, focul cel vesnic.

- Ce putere are Proscomidia?

- Un monah din Athos a primit vestea mortii unei cunostinte din Rusia. El a luat o prescura, a intrat in altar si i-a dat-o monahului slujitor, spunandu-i: „Parinte, pomeneste-o pe raposata (X) pentru iertarea pacatelor sale”. Cand a luat copia in mana, monahul a vazut-o pe cea adormita in dreapta Proscomidiarului. Aceasta voia neaparat sa vada jertfa adusa pentru iertarea pacatelor ei. Numai atunci cand particica a fost scoasa, ea a zambit si a disparut. Monahul slujitor i-a dat prescura celui alt monah, dar acesta nu a putut-o lua in mana. Cand l-a intrebat ce s-a intamplat, el i-a povestit cele vazute. Iata ce putere mare are Proscomidia si cat de importanta este pentru cei adormiti. Acestia nu se mai pot ruga pentru ei insisi si atunci asteapta rugaciunile rudelor si ale celor apropiati.

- Sunt oare toti preotii sfinti?

- In Sfanta Scriptura scrie ca tot ceea ce se consacra lui Dumnezeu este sfant (Levitic 27, 9). Stim ca in Israel exista un oras care se numeste Ierusalim si pe care il numim sfant, desi acolo se petrec omucideri, violente si hotii. Acest oras este consacrat Domnului, ceea ce inseamna ca este sfant. Vesmintele preotesti pot fi vechi, chiar rupte sau murdare, dar totusi sunt sfinte. Ele au fost consacrate Domnului.

Crestinii botezati care merg la biserica si participa la slujbe sunt, sfinti, fiindca isi dedica viata lui Dumnezeu. Daca pacatuiesc, dar se pocaiesc mai apoi, atunci si Domnul le iarta pacatele prin Taina Marturisirii. Nu in zadar zice diaconul la Liturghie, dupa ce se canta „Tatal nostru”: „Sa luam aminte...”, iar preotul: „Sfintele, Sfintilor!”, adica Trupul si Sangele lui Hristos se dau doar celor sfinti.

Preotul este un om ca toti ceilalti, dar are o putere deosebita primita de la Domnul. Cu aceasta putere el savarseste Sfintele Taine, prin harul ce-i este dat de la Iisus Hristos Insi. Este important sa retinem in acest sens, mai ales cei incepatori, ca diavolul este ca un leu, gata intotdeauna sa ne inghita, sa ne smulga din sanul Bisericii, sa ne atate impotriva preotimii. Si face acest lucru cu multa sirenenie. Ne poate arata un preot cunoscut, imbracat in alb, curat, pe care noi sa-l indragim. Apoi il putem vedea intr-o stare proasta, iar daca-l judecam, ne facem pacate”.